

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาคอุตสาหกรรมเป็นภาคเศรษฐกิจที่สำคัญในฐานะที่เป็นสาขาการผลิตหลักที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ โดยผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรมมีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 40 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) (ฝ่ายวิจัยธนาคารทหารไทย, 2551) และภาคอุตสาหกรรมยังเป็นตัวขับเคลื่อนการส่งออกที่สำคัญมีส่วนการส่งออกประมาณร้อยละ 80 จากความสำคัญของภาคอุตสาหกรรมจึงจำเป็นต้องมีการติดตามความเคลื่อนไหวการเปลี่ยนแปลงของภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับภาคอุตสาหกรรมจะส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ

โดยสถานการณ์ปัจจุบันภาคอุตสาหกรรมของไทย ได้รับผลกระทบจากปัจจัยลบที่สำคัญหลายประการทั้งภาวะเศรษฐกิจของประเทศ ค่าของเงินบาทที่มีการแข็งค่าขึ้นมาก และที่สำคัญเงินบาทมีการแข็งค่ามากกว่าประเทศคู่แข่งทางการค้าของไทย ราคาน้ำมันที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว อีกทั้งอัตราดอกเบี้ยที่ขยับตัวขึ้นมากอยู่ในระดับที่สูง ปัจจัยลบเหล่านี้ล้วนส่งผลอย่างมากทำให้การบริโภคและการลงทุนชะลอตัว ซึ่งยังส่งผลให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ในขณะที่ราคาจำหน่ายสินค้าถูกตรึงราคาไว้เป็นเวลายาวนาน รายได้ของผู้ประกอบการที่ถูกจำกัดด้วยการตรึงราคาจากนโยบายที่ต้องการผ่อนภาระให้กับผู้บริโภคและการตรึงราคาสินค้าของผู้ประกอบการเอง เพราะอยู่ในภาวะที่ไม่เอื้อต่อการปรับราคาเนื่องจากอยู่ในช่วงที่การบริโภคมีการชะลอตัวประกอบกับแรงกดดันของต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้นทำให้ภาคอุตสาหกรรมมีการขยายตัวของมูลค่าเพิ่มลดต่ำลงและมีการเลิกกิจการเป็นจำนวนมาก

โดยกระทรวงอุตสาหกรรมได้เปิดเผยตัวเลขสถิติเกี่ยวกับโรงงานเลิกกิจการเปรียบเทียบระหว่างปี พ.ศ. 2552-2553 โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 1-1

ตารางที่ 1-1 แสดงการเปรียบเทียบจำนวน โรงงานเล็กกิจการสูงสุด 5 อันดับแรกของไทยระหว่าง
ปี พ.ศ. 2552-2553

หน่วยนับ : ราย

ประเภทอุตสาหกรรม	โรงงานที่เล็กกิจการ	
	2552	2553
ผลิตยานพาหนะและอุปกรณ์รวมทั้งการซ่อมยานพาหนะและอุปกรณ์	168	197
ผลิตภัณฑ์โลหะ	98	236
อุตสาหกรรมสิ่งทอ	91	292
อุตสาหกรรมพลาสติก	76	97
อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์รวมทั้งอุปกรณ์	61	62
อื่นๆ	804	1,051
รวมทุกประเภทอุตสาหกรรม	1,298	1,935

ที่มา : กรมโรงงานอุตสาหกรรม (กระทรวงอุตสาหกรรม, 2553)

จากตารางที่ 1-1 พบว่า จำนวนโรงงานเล็กกิจการสูงสุด 5 อันดับแรกของปี พ.ศ. 2553 มีจำนวนโรงงานเล็กกิจการเพิ่มขึ้นมากกว่าปี พ.ศ. 2552 ทุกลำดับ รวมถึงจำนวนโรงงานเล็กกิจการรวมทุกประเภทอุตสาหกรรมของปี พ.ศ. 2553 มีจำนวนมากกว่าปี พ.ศ. 2552

จากการเลิกกิจการของอุตสาหกรรม ทำให้เกิดผลกระทบเป็นอย่างมากโดยไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ก็คือ ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ ผลกระทบต่อธุรกิจต่อเนื่อง เงินลงทุนที่ออกจากระบบ และ ภาวะการว่างงานของพนักงานที่ถูกเลิกจ้าง ซึ่งจากปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก โดยปัญหาจากการเลิกกิจการของอุตสาหกรรมมีจำนวนมากซึ่งเกิดจากปัจจัยของเศรษฐกิจภายในประเทศซึ่งเป็นปัญหาเดิม และปัจจุบันได้เกิดภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลกในช่วงปี พ.ศ. 2550-2552 ที่เป็นปัญหาใหม่ที่เกิดในต่างประเทศแต่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจในประเทศไทย โดยเกิดภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก 3 อย่างด้วยกัน

อย่างหนึ่งคือ วิกฤตเศรษฐกิจ “แฮมเบอเกอร์ไครซิส” ของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเริ่มต้นวิกฤตเศรษฐกิจจากการปล่อยสินเชื่อที่อยู่อาศัยให้กับลูกหนี้ที่มีประวัติทางการเงินไม่ดีและไม่มีศักยภาพในการผ่อนชำระ โดยผู้ที่ปล่อยกู้ไม่ใช่สถาบันการเงินแต่จะหาเงินทุนจากแหล่งสถาบันการเงินเดิมนำมาปล่อยกู้ เพื่อจะได้เงินส่วนต่างจากดอกเบี้ย แต่ด้วยนิสัยการใช้เงินในอนาคตของคนอเมริกัน จึงทำให้เกิดปัญหาในการผ่อนชำระ ทำให้คนกลางที่ปล่อยกู้จะต้องรับผิดชอบแทน แต่ก็ไม่สามารถรับผิดชอบไหว จึงทำให้เกิดหนี้เสียเป็นจำนวนมากและเกิดการขาด

สภาพคล่องทางการเงิน จนในที่สุดความเสียหายก็ลุกลามกลายเป็น วิกฤตการณ์ของสถาบันการเงินในสหรัฐอเมริกาที่เรียกกันว่า วิกฤตเศรษฐกิจ “แฮมเบอเกอร์โครซิส” และเนื่องจากสหรัฐอเมริกามีเศรษฐกิจขนาดใหญ่และมีเครือข่ายทางการค้า การเงิน เชื่อมโยงกันทั่วโลก ดังนั้นแน่นอนว่าผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจ “แฮมเบอเกอร์โครซิส” จะส่งผลกระทบต่อหลายประเทศ รวมถึงประเทศไทยด้วย (ธนศ, 2551)

อย่างที่สองคือ วิกฤตเศรษฐกิจคูโบ ของประเทศสหรัฐอเมริกาหรับเอมิเรตส์ โดยเริ่มจากการมุ่งขยายธุรกิจอย่างรวดเร็วจนเกินกำลังและการกู้เงินระยะสั้นสำหรับโครงการลงทุนระยะยาว ทำให้เมื่อสภาพความต้องการของตลาด ที่แท้จริงไม่เป็นไปตามเป้าหมายจึงเกิดปัญหาทางการเงินขึ้น โดยการประกาศขอเลื่อนการชำระหนี้ของบริษัท Dubai World บริษัทโฮลดิ้ง และบริษัทลงทุนชั้นนำของคูโบออกไปซึ่งมีหนี้สินทั้งหมดประมาณ 80,000 ล้านดอลลาร์ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อเจ้าหนี้ทั้งหลาย อาจทำให้ขาดสภาพคล่องได้และ เมื่อนักลงทุนขาดสภาพคล่องทำให้การลงทุนในตลาดอสังหาริมทรัพย์ที่กำลังจะฟื้นกลับแย่ลงอีกรอบ นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อประเทศไทยด้วย โดยที่โครงการอสังหาริมทรัพย์ของคูโบ ได้สร้างงานให้กับคนงานก่อสร้างไทย และ เอเชียจำนวนมาก หากโครงการเหล่านั้นหยุดชะงักไป ก็จะทำให้คนงานก่อสร้างตกงานเป็นจำนวนมาก แต่จะมีอีกผลกระทบหนึ่งที่มาทางอ้อมก็คือ คู่ค้าของประเทศไทยที่อาจจะมีการค้าขายโดยตรงกับคูโบจำนวนมาก เช่น สหรัฐอเมริกา หรือสหภาพยุโรป และญี่ปุ่น ซึ่งได้รับผลกระทบจากการพักชำระหนี้ ดังนั้นย่อมมีผลกระทบทางอ้อมต่อตลาดส่งออกสำคัญของประเทศไทย (วรัญญ, 2552)

อย่างที่สามคือ วิกฤตเศรษฐกิจเงินคอง ของประเทศเวียตนาม โดยเกิดจากเศรษฐกิจเวียตนามเติบโตเร็วเกินไปในขณะที่เวียตนามเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดเล็กแบบเปิด จึงจำเป็นต้องนำเข้าสินค้าในระดับสูง ทำให้ดุลบัญชีเดินสะพัดของเวียตนามขาดดุลเป็นจำนวนมากอย่างรวดเร็วพร้อมกับเกิดปัญหาเงินเฟ้อสูงจากภาวะต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้นตามราคาสินค้าโภคภัณฑ์ และภาวะความต้องการภายในประเทศที่เพิ่มขึ้น อีกทั้งนโยบายอัตราแลกเปลี่ยนแบบตายตัว ขณะที่เงินทุนไหลเข้าในปริมาณสูง ส่งผลให้ทุนสำรองเงินตราวมถึงปริมาณเงินในระบบมีปริมาณเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะยิ่งส่งผลทำให้อัตราเงินเฟ้อในเวียตนามพุ่งสูงขึ้นและเงินเฟ้อที่สูงขึ้น ในขณะที่ค่าเงินยังคงผูกติดกับดอลลาร์สหรัฐ ทำให้อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงของค่าเงินคองสูงขึ้นมาก และการที่เวียตนามขาดดุลการคลังอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งขาดดุลบัญชีเดินสะพัด นำไปสู่สู่สภาวะการขาดดุลบัญชีแผดและทำให้ระดับการออมของประเทศลดลง อันเป็นสัญญาณอันตรายต่อภาวะวิกฤต และ ต้องเผชิญกับภาวะเงินทุนไหลเข้าระยะสั้น ในรูปของการลงทุนด้านการเงินสูงมาก ทำให้เกิดสถานการณ์การลงทุนที่มากเกินไป โดยเฉพาะการเก็งกำไรในตลาดหลักทรัพย์ และการลงทุนในภาคที่ไม่ก่อให้เกิดผลผลิต จนกระทั่งเกิดภาวะฟองสบู่และวิกฤตการณ์การเงินในที่สุด ภาวะดังกล่าวก็จะส่งผลกระทบ

ต่อประเทศไทย คือ ช่องทางการค้า ทำให้การส่งออกของไทยไปยังเวียดนามลดลง ขณะที่การนำเข้ามากขึ้นจากค่าเงินดองที่อ่อนค่าลง ทำให้การเกินดุลการค้าของไทยต่อเวียดนามลดลง (กระทรวงการคลัง, 2552)

จากสถิติการเลิกกิจการที่เพิ่มมากขึ้นจากวิกฤตเศรษฐกิจ โดยวิกฤตเศรษฐกิจในครั้งนี้ถือว่าเป็นวิกฤตซ้อนวิกฤต เนื่องจากปัญหาทางเศรษฐกิจภายในประเทศ ที่ส่งผลทำให้มีการเลิกกิจการเป็นจำนวนมาก และยังได้รับผลกระทบจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลกที่จะส่งผลทำให้อุตสาหกรรมของไทยได้รับผลกระทบเป็นหลายเท่า ซึ่งจะทำให้สถานการณ์ในการเลิกกิจการของอุตสาหกรรม มีแนวโน้มที่จะเลิกกิจการสูงขึ้นซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลของ สำนักงานสถิติแห่งชาติ จากการสำรวจผู้ประกอบการเกี่ยวกับผลกระทบจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจในปัจจุบัน ปีพ.ศ. 2551 พบว่า จากวิกฤตเศรษฐกิจทางการเงินในต่างประเทศที่เกิดขึ้นผู้ประกอบการเห็นว่าจะทำให้เศรษฐกิจของไทยได้รับผลกระทบเป็นอย่างมาก และผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมทุกประเภทก็ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจเช่นกัน อีกทั้งยังสอดคล้องกับข้อมูลจากกรมโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งมีการประเมินว่าผลกระทบต่อการเลิกกิจการของโรงงานอุตสาหกรรมจะเริ่มเห็นผลในปี พ.ศ. 2552 โดยมีปัจจัยลบที่สำคัญคือภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหา รวมถึงการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับปัญหาที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ที่ได้รับผลกระทบจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก

1.2 ประเด็นปัญหาของงานวิจัย

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดประเด็นปัญหาของงานวิจัยครั้งนี้ เป็น 4 ข้อ ดังนี้

1.2.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรม จากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก จำแนกตามสถานภาพทางธุรกิจเป็นอย่างไร

1.2.2 ความต้องการในการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก จำแนกตามสถานภาพทางธุรกิจเป็นอย่างไร

1.2.3 เปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก จำแนกตามสถานภาพทางธุรกิจเป็นอย่างไร

1.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลกกับสถานภาพทางธุรกิจเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เป็น 4 ข้อ ดังนี้

1.3.1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก จำแนกตามสถานภาพทางธุรกิจ

1.3.2 เพื่อศึกษาความต้องการในการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก จำแนกตามสถานภาพทางธุรกิจ

1.3.3 เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก จำแนกตามสถานภาพทางธุรกิจ

1.3.4 เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก กับสถานภาพทางธุรกิจ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก มีขอบเขตของการวิจัยเป็น 5 ข้อ ดังนี้

1.4.1 การวิจัยครั้งนี้จะเป็นการศึกษาปัจจัยและความต้องการในการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก โดยจำแนกตามสถานภาพทางธุรกิจ

1.4.2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ กรรมการผู้จัดการหรือหุ้นส่วนผู้จัดการของธุรกิจอุตสาหกรรมที่เลิกกิจการและอยู่ใน โครงการชูปชีวิตธุรกิจไทยของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ในปี พ.ศ. 2544-2547 ซึ่งมีจำนวน 3,700 ราย

1.4.3 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.4.3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ สถานภาพทางธุรกิจอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลกโดยศึกษาใน 4 ด้าน ดังนี้

- ก) ด้านรูปแบบการจัดตั้งธุรกิจ
- ข) ด้านขนาดของธุรกิจ
- ค) ด้านระยะเวลาการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา
- ง) ด้านประเภทของการประกอบธุรกิจ

1.4.3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ของงานวิจัยเรื่องการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก แบ่งออกเป็น 2 ข้อ ดังนี้

ก) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก

ข) ความต้องการในการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก

1.4.4 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการระหว่างเดือนสิงหาคม ถึง เดือนกันยายน 2553

1.4.5 พื้นที่ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะ อุตสาหกรรมที่เลิกกิจการและอยู่ในโครงการชุบชีวิตธุรกิจไทยของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมทั่วประเทศ

1.4.6 ด้านขนาดของธุรกิจอุตสาหกรรมจะศึกษาเฉพาะธุรกิจขนาดเล็กและธุรกิจขนาดกลาง เพราะเนื่องจากธุรกิจอุตสาหกรรมที่อยู่ในโครงการชุบชีวิตธุรกิจไทยเป็นธุรกิจเอสเอ็มอี

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก มีข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัยเป็น 6 ข้อ ดังนี้

1.5.1 การบรรยายรายละเอียดของตัวเลือก “อื่น ๆ (โปรดระบุ)” ในข้อคำถามจะแสดงต่อเมื่อผู้ตอบเลือกตอบในตัวเลือกนี้มากกว่าร้อยละ 10 โดยนำรายการที่มีผู้ตอบมากที่สุดเพียง 1 รายการ แสดงไว้ต่อท้ายผลของการวิจัยในหัวข้อนั้น ๆ

1.5.2 การคำนวณตัวเลขตัวสุดท้ายจะใช้วิธีการปิดทศนิยม เพิ่มหรือลดเพื่อให้ได้ค่าเต็ม 100% โดยยึดตามหลักการสากลของมาตรฐานการเงินและบัญชีที่ยอมรับกันทั่วไป

1.5.3 กรณีผลการวิเคราะห์งานวิจัยมีค่าเป็น 0 จะไม่อ่านค่าและอธิบายผล

1.5.4 ด้านเนื้อหาในการศึกษาความต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆผู้วิจัยทำการศึกษาเฉพาะในประเด็นปัจจัยภายในที่มีผลต่อการดำเนินงานของธุรกิจอุตสาหกรรมเท่านั้น

1.5.5 ปัจจัยที่สำคัญตั้งแต่ระดับมากขึ้นไปทั้งโดยภาพรวมและจำแนกรายตัวแปร จึงจะแสดงความต้องการ

1.5.6 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์จะวิเคราะห์ในตัวที่มีปัจจัยโดยภาพรวมที่อยู่ในระดับมากขึ้นไป

1.6 ข้อจำกัดงานวิจัย

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก มีข้อจำกัดของการวิจัย 1 ข้อ ดังนี้

1.6.1 กรณีที่ไม่สามารถติดต่อกรรมการผู้จัดการหรือหุ้นส่วนผู้จัดการได้ ก็จะสัมภาษณ์จากผู้มีอำนาจรองลงมาเป็นกลุ่มตัวอย่างรองลงมาเพื่อให้งานวิจัยดำเนินต่อไปได้

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลิกกิจการของธุรกิจอุตสาหกรรมจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลก มีการนิยามคำศัพท์ที่สำคัญเพื่อให้เข้าใจตรงกัน 7 ข้อดังนี้

1.7.1 วิกฤตเศรษฐกิจโลก หมายถึง วิกฤตเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของหลายประเทศ ในที่นี้จะกล่าวถึงวิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดในช่วงปี พ.ศ. 2550-2552 ซึ่งเกิดขึ้นทั้งหมด 3 วิกฤต วิกฤตแรกได้แก่ วิกฤตเศรษฐกิจ “แฮมเบอเกอร์ไครซิส” เป็นวิกฤตการณ์ทางการเงินในประเทศสหรัฐอเมริกา วิกฤตสองได้แก่ วิกฤตเศรษฐกิจดูไบ เป็น วิกฤตการณ์ทางการเงินที่เกิดขึ้นในรัฐดูไบของประเทศสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ วิกฤตสุดท้ายได้แก่ วิกฤตเศรษฐกิจเงินดอง เป็น วิกฤตการณ์ทางการเงินที่เกิดขึ้นในประเทศเวียตนาม โดยวิกฤตเศรษฐกิจทั้งสามวิกฤตจะส่งผลกระทบต่อไปสู่ทุกภูมิภาคทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย

1.7.2 การเลิกกิจการ หมายถึง ผู้ประกอบกิจการที่เป็นนิติบุคคลหรือผู้ที่มีใบทะเบียนพาณิชย์และได้ขอจดทะเบียนเลิกกิจการกับกระทรวงพาณิชย์

1.7.3 ธุรกิจอุตสาหกรรม หมายถึง การดำเนินการที่มุ่งหวังผลกำไรอันเกิดจากการดำเนินงานทางอุตสาหกรรม

1.7.4 โครงการชุปชีวิตธุรกิจไทย หมายถึง โครงการของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ที่จัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือธุรกิจที่เคยเลิกกิจการให้สามารถสร้างธุรกิจขึ้นมาใหม่

1.7.5 ผลผลิตมวลรวมภายในประเทศ (GDP) หมายถึง มูลค่าของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายในท้องตลาด ที่ระบบเศรษฐกิจหนึ่ง หรือประเทศหนึ่งผลิตได้

1.7.6 รูปแบบการจัดตั้งธุรกิจ หมายถึง การจดทะเบียนนิติบุคคลของกิจการกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์

1.7.7 ขนาดของธุรกิจอุตสาหกรรม หมายถึง ธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดเล็ก มีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50 ล้านบาท ธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลาง มีสินทรัพย์ถาวรมากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท ธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มีสินทรัพย์ถาวรมากกว่า 200 ล้านบาท